

မမဇင် (မောင်ဝိနှင့်ရွာစား ခံစားတင်ပြသည်)

ညက ပူအိုက်လွန်းလှသည်။ ညည့်သန်းခေါင်ကျော် မနက် ၂ နာရီ လောက်ရှိနေသော်လည်း သူ အိပ်လို့မရနိုင်သေး။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲစွာဖြင့် အိပ်ယာထဲ ဟိုဖက်ဒီဖက် လူးလို့မိရင်းမှပင်ညနေက အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်လာသေးသည်။ ဒီအကြောင်းကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ဘယ်လိုမှ မအောင်မြင်။
ငါမမဇင်ကိုများ...

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မမဇင်နဲ့ ငါနဲ့က...

စိတ်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာသည်။ခေါင်းထဲရှိတာတွေ အကုန်လုံးကို ထုတ်လိုက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်လို့ ရရင် သူ့အတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ မျက်စိကို အတင်းပိတ်ထားပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့လဲ ညနေကမြင်ကွင်းက အာရုံထဲပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ သူ မမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို နမ်းတုန်းကသူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသော မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေး တစ်စုံ။ သူ ဒီညတော့ အိပ်လို့ရမည်မထင်တော့။ စိတ်အလိုကို လိုက်ခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသည်။

တကယ်တော့မမဇင်နဲ့ သူနဲ့က ဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်လို့ရတဲ့ အခြေအနေမှ မဟုတ်။ သူ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ခြံချင်းကပ်ရပ် အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကစားဖော်တစ်ယောက်။ ငယ်ငယ်ကသူ့ကိုလမ်းထဲက တစ်ခြားကလေးတွေ အနိုင်ကျင့်တိုင်း ရှေ့ကနေ ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်။ သူ့နေမကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်တိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်ကိုတကူးတက သူတို့ အိမ်လာပြီး သူ လွတ်သွားသော စာများကို မငြီးမငြူ ကူးပေးခဲ့သောကျောင်းနေဖက်တစ်ယောက်။ တစ်ခြားမောင်နှမတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ရန်ဖြစ်တာကို မိဘတွေဆူလို့တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ငိုရတိုင်း သူ့အနားမှာ ရှိပြီး နားလည်ပေးနိုင်တဲ့အမတ်တစ်ယောက်...။

ဟုတ်သည်...။ အမတ်တစ်ယောက်။

မမဇင်အဖေနှင့် သူ့အမေတို့က မောင်နှမ အရင်းတွေ။ မမဇင်နှင့် သူက မောင်နှမဝမ်းကွဲ။ဝမ်းကွဲဟုဆိုသော်လဲ အမတ်တစ်ယောက် ညီတစ်ယောက်နှင့် အရင်းတွေကြားထဲတွင် အလတ်ဖြစ်နေသောသူက မမဇင်နှင့် ပိုပြီး အဖွဲ့ကျသည်။ အမ အရင်းက သူနှင့် ၅ နှစ်လောက်ကြီးပြီးညီလုပ်သူက သူ့ထက် ၂ နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်ငယ်သည်။ မမဇင်ကတော့ သူ့ထက် ၁နှစ်ကျော်ကျော်သာကြီးသည်။ အသက်အရွယ်အရ သူနှင့် နီးစပ်မှု အရှိဆုံး။ ပြီးတော့အိမ်မှာ ဟိုနှစ်ယောက်က အမြဲတမ်းတစ်ဖွဲ့ဖြစ်နေတတ်ပြီး သူနဲ့လဲ သိပ်အစေးမကပ်သောကြောင့်ငယ်ငယ်ကတည်းက မမဇင်ကိုသာ မောင်နှမအရင်းတွေထက် ပိုခင်တွယ်ခဲ့သည်။ မမဇင်ကတော့ သူ့ဦးလေး၏ အချစ်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ညီ အကို မောင်နှမ မွေးချင်းမရှိသောမမဇင်ကလဲ သူ့ကို အလွန်ခင်တွယ်သည်။ မမဇင်နှင့် သူတို့ အိမ်ချင်းကလည်းဘေးချင်းကပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝထဲက သူကမမဇင်တို့ အိမ်ရောက်ရင်ရောက်မဟုတ်ရင် မမဇင်က သူတို့ အိမ်ကိုရောက်နေတတ်သည်။

ဝမ်းကွဲအမသာဖြစ်သော်လည်းတစ်ဦးတည်းသမီးဖြစ်သည့် မမဇင်က သူ့ကို အရမ်း အနှံ့တာခံရှာသည်။အသက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာကွာသော်လဲ အကြီးလုပ်ချင်သောကြောင့် ငယ်စဉ်ကလေးကတည်းက သူ့မကိုယ်သူမ မမဟုသာသုံးသည်။ နောက် အမြန်ပြောသော အခါ မဟုသာ သုံးတော့သည်။ သူကလဲမမဇင်ကိုဆိုလျှင် အမ အရင်းထက်ပင်ပိုပြီး ချွဲတတ်လေ့ရှိသည်။မမဇင်ပြောတာဆို နားထောင်သည်။ မမဇင်ကလဲ သူ့ကိုဆို ဘာမဆို အမြဲတမ်း ဦးစားပေးပြီးဂရုစိုက်ဖို့ အဆင်သင့်။ ကျောင်းမှာဆိုရင်လဲ သူ့ထက်တစ်တန်းကြီးသော မမဇင်ကမုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုရင် သူ့ကို အတန်းမှာ လာခေါ်ပြီးမှ မုန့်ဈေးတန်းကိုသွားနေကြ။ဘယ်အချိန်မဆို မမဇင်က အမြဲတမ်း သူ့ဖက်က။

အချိန်တွေတဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်ရင်းသူတို့ နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလေးတုန်းက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ကောင်မလေးမမဇင်မဟုတ်တော့။ မမဇင်ကို တော်တော်စွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။တကယ်လည်း သူမက ချောပါသည်။ မမဇင် လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း နောက်မှာ ကျောလည်လောက်ရှိသည့်သူမ၏

ပျော့ပြောင်းသည့်ဆံနွယ်ပင်လေးများ လေမှာယမ်းခါသွားတတ်သည်ကို သူသဘောကျသည်။နောက်ပြီး အမြဲတမ်း ဝင်းလဲ့နေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးများ၊ ပါးလျှလျှနှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံ၊ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော အသားအရည်။ ပိန်သည်လဲ မဟုတ် ဝသည်လဲ မဟုတ်သောမမဇင် ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားမှာလဲ ကြည့်လိုကောင်းသည်။ လှယဉ်ကျေးမယ်တွေ၊ ဟိုမယ်တွေ၊ဒီမယ်တွေလို ရင်တွေ တင်တွေ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး မရှိသော်လဲ သူ့အပါအဝင် အားလုံးကမမဇင်ကို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်လို့ သက်မှတ်ကြသည်။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းများကသူ့ကို ယောက်ဖ လို့ခေါ်ပြီးစတိုင်း သဝန်တိုမှုနဲ့ အတူ သူ့ အမ ချောသည်ကို ဂုဏ်ယူသောစိတ်များလဲ မသိမသာ ဖြစ်နေတတ်တာကို သူ သတိထားမိသည်။ ဒီအပြင် သူ့ စိတ်ထဲတွင်မမဇင်နှင့် ပတ်သတ်ပြီး အခြားဖောက်ပြန်သော စိတ်များမရှိခဲ့...။ မမဇင်ကသူ့အမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ မမဇင်အတွက်လဲ သူဟာ အလွန်သံယောဇဉ်ရှိသောမောင်လေးဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်အပြင်ဘာမှမပိုခဲ့။

ဒီနှစ်သူ ဆယ်တန်းတက်ရမည်။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီး တစ်လတောင် မနားလိုက်ရ၊ ဆယ်တန်းအတွက်ကျူရှင်တွေစပြီး တတ်နေရသည်။ မမဇင်ကတော့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းစောင့်ရန်သာကျန်တော့သည်။

ဒီနေ့ကျူရှင် နောက်ဆုံးချိန်သင်ရမည့်ဆရာ မလာသောကြောင့် သူ စောစောပြန်လာခဲ့သည်။အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အမက ရုံးမှ ပြန်မရောက်သေး။ အဖေနှင့် အမေကအငယ်ကောင်နှင့် အတူ အဖိုးအဖွားတွေ အိမ်သွားလည်နေကြသည်။ ကျူရှင်တွေတက်နေရသောကြောင့် မမဇင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ။ သူ့ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ မမဇင်တို့ အိမ်ဖက်သို့ကူးလာခဲ့သည်။

မမဇင်တို့အိမ်တွင်လဲ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ကြည့်ရတာ သူ့မိဘတွေနှင့် အတူ အဖိုးအဖွားတို့ဆီလိုက်သွားကြသည်နှင့်တူသည်။ သူ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ မမဇင်ကို ဧည့်ခန်းဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဖုန်းပြောနေတာတွေ့ရသည်။ မမဇင်ပြောနေပုံကို နားထောင်ရင်း ဒါဇင့်ဇင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကြောင်နေတဲ့ကောင် တစ်ကောင် ကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသူတွက်လိုက်သည်။ ဒါတွေက မဆန်းတော့။ မမဇင်ကို ဝိုင်းပိုးပန်းနေတဲ့ အထဲမှာသူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲကတောင် ပါသည်ကို သူသိပြီးသား။ မမဇင်ကလဲ ဒီလိုကောင်တွေကိုဖုန်းပြောတာလောက်က လွဲလို့ အခြားဘာမှ စိတ်ကူးထဲထည့်မှာ မဟုတ်။ ဘေးမှ ဆက်တီတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မမဇင် ဖုန်းပြောအပြီးကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။သိပ်မကြာပါ.. မမဇင်ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သူ့ဖက်ကိုလှည့်လာသည်။

ဘယ်သူလဲမမဇင်

ဒီ မေးခွန်းတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သိပ်မထူးဆန်း။ မမဇင် အပြင်လူတွေနဲ့ ဖုန်းပြောသည့်ကိစ္စတိုင်းသူ့ကိုပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ဒီ တစ်ယောက်ကလား...

အင်းလေ

ကိုဇော်လတ်လေ။သူက မ တို့နဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက အတူတူဝိုင်းတက်တဲ့ တစ်ယောက်။ မတွေ့တာလဲ ကြာလို့ ဒီ လာမယ့် စနေချိန်းပြီး တစ်ခုခုသွားစားကြမလားတဲ့

မမဇင်ကသွားမလို့လား...။ အဲဒီတစ်ယောက်က မမဇင်ကို ကြိုက်နေတာဆို

အင်း...မကလဲသူ့ကို ပြန်ကြိုက်မလားလို့...

မမဇင်က နောက်ပြီးပြောလိုက်ချင်းသာဖြစ်သော်လည်းသူ့စိတ်ထဲတွင် တော့ ထိုကိုဇော်လတ်ဆိုသည့်လူကို ပြေးပြီး အမှုန်ကြိတ်ချင်လောက်အောင်ကိုသဝန်တိုစိတ်တွေ ထကြွလာသည်။ မမဇင် ရည်းစားရသွားလျှင် သူ့ကို အရင်ကလောက်

ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်တော့။

...ပြောလေ မျိုးသူရယ်...။ ပြန်ကြိုက်လိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့

.....အဲဒါမမဇင် သဘောပါ

အဲ...မ သဘောသာ ပြောတယ် မျက်နှာကြီးကတော့စူပိုက်နေတာပဲ။ ငါ့မောင်ဟာလေ ၁၀ တန်းကျောင်းသားကြီးပဲဖြစ်နေပြီ အခုထက်ထိ စိတ်ကောက်တုန်းပဲလား

သူဘာမှ ပြန်မပြော။ မျက်နှာကိုသာ ခပ်ပေပေလုပ်ထားလိုက်သည်။

ဟောတွေ့လား.. လူမိုက်ရုပ်နဲ့

မမဇင်သူ့ကို ရီအောင်လုပ်နေမှန်းသိ၍မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းဆက်ထားသော်လည်း ရီချင်စိတ်ကိုအောင့်ထား ချိမရ။ သူ့မျက်နှာ တစ်ဖြည်းဖြည်းပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်လာသည်။

ဟော တွေ့လား ရီတော့မယ်။ မျိုးသူတစ်ယောက်ရီချင်နေပါပြီ

ပြောလဲပြောရင်း မမဇင်က သူ့ကို ကလိလှမ်းထိုးသည်။သူ အလွန်ယားတတ်မှန်းကိုလဲ မမဇင် ကောင်းကောင်းသိသည်ကို...။

အား...အဟားဟား မမဇင် မလုပ်ပါနဲ့။ ယားလို့... ဟား ဟား

သူ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ ကလိထိုးချင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် အတင်းကြိုးစားရသည်။ မမဇင်ကလဲ အလျော့မပေး။သူ မမဇင်လက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆက်တီပေါ်မှ ဝရုန်းသုန်းကားထပြေးဖို့လုပ်ရာ အရှိန်လွန်ပြီးမမဇင်ရော သူရော ဆက်တီပေါ်သို့ထပ်ရက် ပြန်ပြုတ်ကျလေသည်။ သူက မမဇင် အပေါ်မှ ဖိရက်သား။ နှစ်ယောက်သားလုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေကြသည်။ ခါတိုင်းလဲ သူနှင့် မမဇင် ဒီလိုပင် နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည်ပင်ဖြစ်၍စိတ်ထဲတွင် ဘာမှ မစဉ်းစားမိ အောက်ရောက်နေသော မမဇင်ကို မလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်ထားဖို့ကိုသာ စိတ်အားထက်သန်နေခဲ့သည်။ ရုန်းရင်ကန်ရင်းမှ သူ့ရင်ဘတ်တွင် နူးညံ့သော အထိအတွေ့တစ်ခုကိုသတိထားမိလာသည်။ မမဇင် ဝတ်ထားတာ မိန်းကလေးဝတ် တီရှပ်အပြာနုရောင်လေးဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်တစ်ယောက်ထဲရှိနေ၍တီရှပ်အောက်မှ ဘာမှ ဝတ်ထားပုံမရ။ သူ့ရောက်လာစဉ်က မမဇင်ဖုန်းပြောနေ၍ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီးအောက်ခံဝတ်ရန် အချိန်မရခဲ့ကြောင်း သတိထားမိသည်။ အခု မမဇင်နှင့် သူ ရင်ချင်း အပ်လျက်သား။လူချင်းခွာလိုက်သင့်ကြောင်း သူနားလည်သော်လည်း မခွာဖြစ်ခဲ့။ ဒီ နူးညံ့တဲ့ အထိအတွေ့ကိုမကုန်ဆုံးစေချင်။ သူ ရင်တွေ့ခုန်လာသည်။ မမဇင်ဖက်မှလဲ ရုန်းကန်မှု တဖြည်းဖြည်းလျော့လာတာကိုသူ သတိထားမိသည်။ ဇင်ဇင် လက်ကောက်ဝတ်များအား သူ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့ငုံကြည့်လိုက်တော့ မမဇင် မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို တွေ့တွေ့လေးပြန်မော့ကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။မမဇင် အကြည့်ကို သူ အဖြေရှာမတတ်။ တဖြည်းဖြည်း နှစ်ယောက်စလုံးငြိမ်ကျသွားကြသော်လဲ သူမမဇင်ကို မလွှတ်ပေးမိ။

ရင်ချင်းကပ်နေသဖြင့် သူ အသက်ရှူလိုက်တိုင်းမမဇင် ရင်သားနှစ်ဖွာတို့၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ခံစားရသည်။ ဒီအတိုင်းဆက်နေရန် မသင့်တော့...။သူ မမဇင်လက်နှစ်ဖက်အား လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဆက်တီကိုလက်နှင့်ထောက်၍ ကိုယ်ကို ဆွဲမလိုက်တော့မမဇင်က သူ့လက်မောင်းကို ပြန်ဖက်တွယ်ထားလေသည်။ သူ့ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။ ကိုယ်ကို ပြန်ကိုင်ပြီးမမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးများကို နမ်းရှုပ်လိုက်မိသည်။ သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းမှမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလို ထိတွေ့မှုမျိုးမရှိဖူးခဲ့သေး။ မမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက နူးညံ့စိုစွတ်နေသည်။မမဇင် အသက်ရှူသံလေးများကိုလဲ သူ့ကြားနေရသည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပင် မမဇင်နှင့် သူ မောင်နှမဝမ်းကွဲဆိုသော အတွေးက သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ သို့သော်လဲ သူ့စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ မမဇင်ပေါ်သို့ပြန်မောက်ချပြီး သူမ ခါးလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်တွယ်ရင်း သူမနှုတ်ခမ်းလေးများကို ထပ်နမ်းလိုက်မိသည်။မမဇင်ကလဲ သူ့လည်ပင်းကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ မမဇင် သူ့ကို

ပြန်နမ်းတာကိုလဲသူသိနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ မမဇင်ကို ဆွဲထူပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း တဖြည်းဖြည်းခွာကာ ဆက်တီပေါ်တွင်မက်မက်ထထိုင်လိုက်တော့သည်။ မမဇင်က ဘာမှမပြော။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာသာ ခေါင်းလေးမှိုပြီးငြိမ်နေသည်။

မမဇင်

.....

ကျွန်တော်အိမ်ပြန်တော့မယ်နော်။

မျိုးသူ...

ဗျာ...

မနဲ့ မျိုးသူက မောင်နှမတွေနော်...

အင်း...

အခုလိုဖြစ်ကြလို့မရဘူးနော်...

.....

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ မမဇင်၏ လက်ကလေးကို အသာအယာဖြစ်ညှစ်ပြီး အိမ်ဖက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။

မှတ်ချက် - ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်အနေဖြင့်ဖတ်ကောင်းအောင်ရေးသားထားချင်းသာဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ အတုယူစေရန်ရည်ရွယ်ချက်မပါပါ။ ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုအနေဖြင့်သာဖတ်စေချင်ပါသည်။ MyanmarCupid.net သို့ Member အဖြစ်နှင့် ဝင်ရောက်သည်ဖြစ်၍ စာဖတ်သူတို့အသက် ၁၈ နှစ်ကျော်ပြီဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ဤအသက်အရွယ်တွင် အရာတစ်ခုကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့်ဆိုသည့်အဖြေအား ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်နှင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။
အဲဒီညက သူမနက်မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ယာမှန်းတော့ နေ့လည် ၁၂ နာရီလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့ စနေနေ့ ကျူရှင်တက်စရာမရှိ။ မျက်စိနှစ်လုံးစီ ပွင့်သည်နှင့် မနေ့က ဇင်ဇင်နှင့်ဖြစ်ခဲ့သည်က ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ မဖြစ်သင့်မှန်းသိသော်လဲ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇင်ဇင်နှင့် မနေ့ကလို အတွေ့အကြုံမျိုးထပ်စီ ရချင်သေးသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့ ချိုမြိန်သောအရသာ၊ သူမကိုယ်ရဲ့ သင်းသင်း၊ သူမရဲ့ နူးညံ့တဲ့ရင်အစုံရဲ့ အထိအတွေ့...။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ဘယ်လိုမှ မသင့်ကြောင်းသိသော်လဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်။ အခုမမဇင်တစ်ယောက်ရော ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေမလဲ။ သူ့ကို ရွံသွားမလား။ ဒါမှ မဟုတ် အခုသူခံစားနေရသလိုမျိုးပဲ ခံစားရမလား။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာသည်နှင့် အိပ်ယာထမှ အတင်းထပြီး ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။

သူ ဇင်ဇင်တို့အိမ်ဖက်ကိုခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တာ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိနေပြီ။ မမဇင်အား သူဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို အဖြေရှာမရ။ နောက်ပြီး မမဇင်ကိုတွေ့လို့

ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ခေါက်ကလိုစိတ်မျိုးထပ်ဝင်လာမှာကိုလဲ ကြောက်သည်။ သူ့နောင်တရ မရချင်ပါ။ မမဇင်ကို သူ မောင်တစ်ယောက်က အမတစ်ယောက်ကိုချစ်တာမျိုးနဲ့ပဲ ချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူယုံသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို တက်မက်မှုပါတဲ့ အချစ်မျိုးက ဘယ်တုန်းကတည်းက သူ့ရင်မှာ ကိမ်းအောင်း အမြစ်တွယ်နေခဲ့တာလဲ။ သူ မမဇင်ကို တကယ် မောင်နှမထက်ပိုပြီး ချစ်မိတာလား ဒါမှမဟုတ် အထိအတွေ့ကြောင့်ပဲ အခုလိုဖြစ်နေသည်လားဆိုတာလဲ မဝေကွဲနိုင်။

မတွေ့ရအောင် ရှောင်နေရင်းမှပင် မမဇင်ကို မြင်ချင်သော စိတ်က သူ့ရင်ထဲမှာထိန်းချုပ်ရ ခက်လောက်အောင် ဒုက္ခပေးနေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က ဝရန်တာထွက်ရပ်နေရင်း မမဇင်နှင့် သူမ အဖေတို့ အပြင်မှ ပြန်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ကားပေါ်မှာ ဆင်းလာသော မမဇင် မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ အရင်ကလို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိသလိုပဲဟုသူခံစားရသည်။ မမဇင် အဖေ၊ သူ့ဦးလေးက သူ့ကိုလှမ်းမြင်တော့ လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြုံးပြရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဇင်ဇင်ကတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းပါလေးများ ကွေးသွားသည် ဆိုရုံလောက်လေး ပြုံးပြရင်း သူမအဖေနောက်မှလိုက်ဝင်သွားသည်။ မမဇင် သူ့ကို ဒီလိုပြုံးပြတာမျိုး သူ မမြင်ဖူးခဲ့။ သည် အပြုံးက ခါတိုင်းသူ့ကို ပြုံးပြနေကြ အမကြီးတစ်ယောက် သူ့ထက် အငယ်ကို ပြုံးပြသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်။ ဘာပဲပြောပြော သည် အပြုံးက သူ့ရင်ကို နွေးထွေးစွာခုန်စေသည်။ တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ မဖြစ်နိုင်ဆိုသော အသိကလဲ စိတ်ကို လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျစေလေသည်။

ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ သူ အရင်ကလို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်ထွက်လည်ဖို့လဲ စိတ်မပါတော့။ ကျူရှင်ချိန်တွင် ကျူရှင်သွားသည်မှ အပ အခြား ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားချင်။ အခန်းထဲက အခန်းပြင်ကိုပင် မထွက်ချင်တော့။ ကွန်ပြူတာရှေ့ထိုင် အင်တာနက်ပေါ် ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွားလုပ် သီချင်းနားထောင်ရင်း အချိန်တွေကို ကုန်စေသည်။ ဒါပေမယ့် မမဇင်ကတော့ သူ့ ခေါင်းထဲက ထွက်မသွား...။

ဒီမနက်တော့ ဇင်ဇင်သူ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ၁၀ နာရီကျော်ကျော်ခန့် သူမနက်စာစားပြီး အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်အောင်းပြီး သီချင်းနားထောင်နေစဉ် အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားရသည်။ သူတံခါးသွားဖွင့်လိုက်တော့ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူက ဇင်ဇင်။

‘မမဇင်...’

‘အန်တီက အခန်းထဲမှာရှိတယ် တက်သွားဆိုလို့...မျိုးသူ။ မ ဝင်လာလို့ရမလား’

အရင်မ မမဇင် သူတို့အိမ်ကိုရောက်တိုင်း သူ့အခန်းထဲကို တံခါးမရှိခါးမရှိ ဝင်ထွက်နေကြ။ အခုတော့ ဝင်လို့ရမလားဟု မေးနေသည်။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။

‘...ဝင်လေ မမဇင်ရယ်။’

သူ့အပေါက်ဝမှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်တော့ ဇင်ဇင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကွန်ပြူတာ စားပွဲရှေ့က ခုံပေါ်တွင်ထိုင်နေသည်။ သူ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ဇင်ဇင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဇင်ဇင် အရှေ့ ဝရန်တာ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးနေတာတွေ့ရသည်။ မမဇင်ကို ကြည့်ရတာ အရမ်း ဝမ်းနည်းဆွေးမြေ့နေသလို...။ တကယ်တော့ သူလဲ မမဇင်ကို လွမ်းပြီး သတိရနေခဲ့သည်ပါ။

မမဇင်ဆီမှ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့မှုတ်ထုတ်သံလေးကိုကြားရသည်။

‘မမဇင်... ကျွန်တော့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား’

ဇင်ဇင်က သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးပြန်ကြည့်ပြီး..

‘မ က ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ မျိုးသူရယ်။ မျိုးသူသာ မ ကို မတွေ့ချင်တော့လို့ ရှောင်နေတာ မဟုတ်လား။ အိမ်ဖက်ကိုလဲ မလာတော့ဘူး...။ အဲဒါကြောင့် မ အခုလာတွေ့တာ’

သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။ ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ နှင့် ပတ်သတ်လို့ တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူတောင်းပန်သင့်သည်လို့တော့ ထင်သည်။

‘မျိုးသူ.... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

သူ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ သူ ကိုယ်တိုင်လဲ မသိ...။

‘မမဇင်’

ဇင်ဇင်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ကျွန်တော့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် မမဇင်ကို တွေ့ရမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိဘူး။’

ဇင်ဇင်က သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချရင်း...

‘မ အဲဒီကိစ္စ နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်လို့ မျိုးသူက ဘာလို့ထင်တာလဲဟင်...။’

‘မောင်နှမ အချင်းချင်းကို ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတော့ မမဇင် ကျွန်တော့ကို ရွံသွားလားဟင်။ မမဇင် ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး...။ အခုဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့လဲ.. မမဇင်နဲ့မှ...။ ကျွန်တော်အခုဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မမဇင်ကိုထပ်တွေ့ရင် အဲဒီ စိတ်မျိုးထပ်ဝင်လာမှာ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်။ မမဇင် ကျွန်တော့ကို မုန်းသွားမှာ စိတ်ဆိုးသွားမှာကို မလိုချင်ဘူး’

‘မျိုးသူအဲလိုလုပ်ရင် မ က မင်းကို မုန်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ။’

‘...ကျွန်တော် ထင်တာလေ...။ နောက်ပြီး... ကျွန်တော် မှန်တာပဲ ပြောမယ် မမဇင်။ အခုမဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်သင့်တာကြီးကို တမ်းတပြီး ကျွန်တော် စိတ်တွေ အရမ်းဖောက်ပြန်နေတယ်။ ကျွန်တော် မမဇင်ကို မောင်နှမ အချင်းချင်း

ချစ်သင့်တာထက်ပိုပြီး ချစ်နေမိပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။’

ဇင်ဇင်ဆီက ဘာမှပြန်မကြားရ။

‘...မမဇင် ပြောဦးလေ။ အခုလိုပြောလိုက်တော့ မမဇင် ကျွန်တော့်ကို ရွံသွားပြီ မဟုတ်လား’

ဇင်ဇင်က ထိုင်ရာမှ ထရင်း သူ့လက်ဖဝါးကိုဖမ်းဆုတ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကမူ သူ့နဖူးရှိဆံစတို့ကို ငြင်သာစွာဖြင့် ပွတ်သတ်ပေးနေသည်။

‘မျိုးသူရယ်... မ လဲ အဲဒါကိုပဲပြောချင်တာပါ။ မဖြစ်သင့်မှန်း သိနေပေမယ့် မ စိတ်ထဲမှာလဲ အရမ်းတွေဝေနေတယ်။ မျိုးသူကို မ တကယ်မောင်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ပဲ သံယောဇဉ်ရှိချင်တာ။ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က...။ မ ပြောချင်တော့ဘူး မျိုးသူရယ်... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတစ်ယောက်က မ မောင်လေးမျိုးသူလာဖြစ်နေရတာလဲ...။ ရှေ့ဆက်တိုးကြရင်လဲ အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြမယ်။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ကျတော့...’

ခေါင်းကို ငုံ့ထားသော မမဇင် ဆီမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားရသည်။ မောင်နှမချစ် မဟုတ်တဲ့ ဒီ အချစ်က သူနှင့် မမဇင်အတွက် အစပိုင်းမှာပင် တော်တော်ပူလောင်လွန်းလှသည်...။ ဘာကြောင့် ဒီနှစ်ယောက်ကြားထဲမှာမှ ဒီလိုအချစ်က ပေါက်ဖွားလာရတာလဲ။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မမဇင်လက်ဖဝါးလေးကို အသာအယာ ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ ဇင်ဇင် ကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

ဒီတစ်ခေါက်ဇင်ဇင်ဝတ်ထားတာ မိန်းကလေးဝတ်ရုပ်အကျ စွဲ လက်စက။ ဇင်ဇင် ကိုယ်လုံးလေးနှင့် တိတိရီရီ လွန်စွာကြည့်ကောင်းနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲအပ်ထားသော မမဇင်မျက်လုံးတို့ဆီမှ စိုစွတ်မှုကို သူ့သတိထားမိသည်။ မျက်နှာလေးကို မေးဖျားမှ သူ့ဆွဲမော့လိုက်တော့ မျက်ရည်စတွေနဲ့ စိုစွတ်နေသော မျက်လုံးဝန်းလေး အစုံကိုတွေ့ရသည်။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့က မမဇင် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးများတို့နှင့် ထိကပ်မိရပ်သားဖြစ်သွားသည်။ ဇင်ဇင်ကလဲ သူ့ကို အလိုက်သင့်ပြန်နမ်းပါသည်။ မမဇင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အရင်တစ်ခေါက်ကလိုပဲ ချိုမြနေဆဲ။ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးအစုံကို သူ့ထပ်နမ်းချင်နေခဲ့သည်မှာ ပြီးခဲ့သည့်အခေါက်ကတည်းက။ နမ်းရင်းမှ ဇင်ဇင်က ခုတင်ပေါ်ကို ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခေါက်လဲ သူက ဇင်ဇင် အပေါ်မှာ။ ဆက်တီပေါ်မှာ နမ်းတုန်းက အတွေ့အကြုံကို ပြန်သတိရမိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဇင်ဇင် အက စွဲ ၊ အောက်မှာမြေ ဝတ်ထားသည်။ မမဇင် ခါးကိုသူလှမ်းကိုင်လိုက်တော့ ထိုနေရာတွင် အကျ စွဲ စက လန်နေသည်မို့ သူမ နူးညံ့ပြေမွတ်သောခါးလေးကို တိုက်ရိုက်စမ်းမိသွားသည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် မီးတောင် အလုံးတစ်ရာမက တကြိမ်ထဲပေါက်ကွဲသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ လက်ကို ဖယ်လိုက်ရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။ မမဇင်ကတော့ သူ့လည်ပင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ထားပြီး မျက်လုံးလေး အစုံကိုမှေးစွန်းရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကို နမ်းရှုံ့နေသည်။ သူ့ညာလက်ကို မမဇင် ခါးလေးပေါ်တွင်တင်ထားရာမှ အပေါ်ဖက်ဆီသို့ ရှုပ်အက စွဲ ၊ အောက်မှ တဆင့် တဖြည်းဖြည်းရွေ့ယူလာခဲ့သည်။ သူ ရင်တွေ တစ်ဒိန်းဒိန်းခုံလာသည်...။ နောက်ဆုံး သူ့လက်က ဇင်ဇင်အောက်ခံ မြေ လေးကိုသွားစမ်းမိသည်။ မြေ ပေါ်မှပင် မမဇင် ရင်သားတို့ကို သူ အနည်းငယ်ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒီလို နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှသော အထိအတွေ့မျိုး သူတစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။ မမဇင်လဲ တစ်ချက်တွန့်ကနဲဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူမ အသက်ရှူသံတွေလဲ ပြင်းလာသည်။ သူ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့

မြေ ကို အောက်သို့အနည်းငယ် လျှောချရန်ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော်လဲ အတိဖြစ်နေသောကြောင့် အောက်သို့လျှော့ ❀မရ။ မမဇင်က သူမလက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပြန်ပြီး နောက်မှ ကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ မမဇင် မြေ လေး သူလက်ထဲမှာ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။ မမဇင် နူးညံ့လွန်းသော ရင်အစုံကို သူလက်တို့ဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရင်သားတို့ပေါ်မှ ချွန်ထွက်နေသော ထိပ်ဖျားတင်းတင်းလေးတို့ကို ထိတွေ့ မိသည့်အခါမှာတော့ သူ နှလုံးရောဂါရပြီး လဲကျသွားတော့မလောက်ကို ရင်ခုန်လာမိသည်။

‘မျိုးသူ... တော်ပါတော့နော်..’

မမဇင်က သူမနှုတ်ခမ်းလေးအစုံကို သူ့နား နားကပ်ရင်း လေသံသဲ့သဲ့လေးဖြင့်ပြောသည်။ သူ မတော်လိုက်ချင်သေး။ မမဇင်ကို သူတက်မက်မွတ်သိပ်စွာချစ်သည်။ မမဇင်နှင့် ထိတွေ့နေချင်သည်။ မမဇင် အလှကိုတစ်ချိန်လုံးမြင်နေချင်သည်။ မမဇင် ရုပ်အကဲ ❀ ပြုကြယ်သီးလေးများကို တစ်လုံးချင်း ဖြုတ်နေမိသည်။ မမဇင်က ဘာမှ ရုန်းကန်ချင်းတော့ မပြု။ အောက်ဆုံးကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်သွားပြီးနောက် သူ မမဇင် ရုပ်အကျ ❀ လေးကို ဆွဲဟလိုက်သည့် အခါမှာ သူမြင်လိုက်ရသည်က...။ သူမြင်ဖူးသမျှအရာတွေထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။ ဖြူဝင်းဝါသော ရွှေရင်လွှာတစ်စုံ..။ နောက် ပန်းနုရောင်သွေးနေသော စတော်ဘယ်ရီသီးလေးများ။ မမဇင်က အောက်မှ သူ့ကိုပြန်ပြီး ဖွဖွလေးပြုံးကြည့်နေသည်။ ကြည့်နူးမှု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုတွေပါနေသော မမဇင် အပြုံးလေးက သူ့ကို ရူးသွပ်စေသည်။ သူ ငုံ့ပြီး မမဇင် ရင်သားစိုင့်တို့ကို နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။ နောက် စတော်ဘယ်ရီသီးလေးများ...။ သူသိပ်ချစ်ရတဲ့ အမရဲ့ ရင်လွှာတို့ကို သူနမ်းရှုံ့နေတာပါလား။ မမဇင်နှုတ်ခမ်းဖျားမှ မပီမသ အသံလေးများထွက်လာသည်။ အသက်ရှူလည်းတစ်ဖြည်းဖြည်း မြန်လာသည်။ နူးညံ့သော ရင်လွှာတို့မှ ရေမွှေးနံ့ သင်းသင်းကို သူရသည်။ နောက်ဆုံး မမဇင်က သူ့ခေါင်းကို ဆွဲထူရင်း...

‘မျိုးသူ...တော်ပါတော့နော်။ မတို့ သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ရဦးမယ်လေ...။ အခုချိန် ဘာမှ အကြီးအကျယ်မမှားစေချင်ဘူး...။’

သူကတော့ မတော်ချင်သေး။ မှားမည်ဆိုလဲ မှားလိုက်ချင်သည်...။

‘တော်တော့နော်..။ မ မောင်လေးက လိမ မှုတ်တယ်။’... မမဇင်က ခပ်နွမ်းလျှလျှပြောသည်။

ဟုတ်သည်။ တကယ်တော့ သူဟာ မမဇင်နဲ့ မောင်နှမတွေပါလားဆိုတဲ့ အသိကခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ သူ မမဇင်ကို ပြန်ဆွဲထူလိုက်သည်။ မမဇင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုတော့ သူတစ်ကြိမ်လောက် နမ်းရှိုက်ချင်သေးသည်။ ဒီ တစ်ကြိမ်နမ်းလဲ မမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ချိုတာပါပဲ...။

ဇင်ဇင် အကဲ ❀ ပုသေချာ ပြန်ဝတ်ပြီးတော့ သူဇင်ဇင်နှင့် အတူ ဟိုဖက်ခြံထဲသို့ လိုက်လျှောက်လာမိသည်။ ခြံထဲတွင် သူက...

‘ မမဇင်ရယ်... ကျွန်တော် အခု မမဇင်ကို အမြဲတမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ အနားမှာရှိနေချင်တယ်။ အရင်မောင်လေး တစ်ယောက်လိုရော...။ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုရော...။ မမဇင် လက်ခံမှာလားဟင်’ ဟု မေးဖြစ်သည်။

ဇင်ဇင်က သက်ပြင်းလေးကို မသိမသာချရင်း

‘မျိုးရယ်... မမဇင်လဲ မျိုးကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမှာလဲ။ မနဲ့ မျိုးသူနဲ့က မောင်နှမတွေလေ။ နောက်ဆုတ်ဖို့အရမ်းမခက်ခဲလာခင်မှာ ဆုတ်ထားသင့်တယ်လို့ မ ထင်တယ်။’

‘အခု ဒါတွေကို မမဇင်နဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ချစ်ကြရင်ပြည့်စုံပြီ မဟုတ်ဘူးလား မမရယ်...။’

‘အင်း.....သေချာထပ်ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့ မျိုးရယ်...။’

ထိုနေ့က ဇင်ဇင်တို့ခြံထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်နေကုန်ခဲ့သည်။

ပထမတော့ သူဒီလို တပ်မက်မှုပါသောအချစ်နှင့် ချစ်မိသည့်မိန်းကလေးက ဘာကြောင့် မမဇင်ဖြစ်နေတာလဲ၊ မမဇင်ကရော ဘာလို့ သူ့အမဝမ်းကွဲလာဖြစ်နေတာလဲ ဟု သူ ကံကြမ္မာကို တော်တော် စိတ်နာခဲ့သည်။ သို့သော် သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားမိတော့ မမဇင် ဖြစ်နေ့ နေ့ပဲ သူ ဒီလိုချစ်ခဲ့ မိတာလားဟု သူ့ကိုယ်သူ သံသယဝင်လာသည်။ မမဇင်သာ သူ့နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်ခဲ့ရင် မမဇင်ကို သူ ဒီလိုချစ်မိပါ့မလား။ သူ့ကိုက ဒီလို အဆိပ်ပါတဲ့ အချစ်မျိုးကိုပဲ ပေါက်ဖွားစေချင်ခဲ့တာလား ဆိုတာ သူမပြောနိုင်။ မမဇင်ကိုချစ်မိ နေသည့် ရင်ခုန်ခံစားမှုက အခြားမိန်းကလေးများကိုရင်ခုန်ရသည်နှင့် မတူ။ တပ်မက်မှု ပျော်ရွှင်မှုတို့နောက်မှာ စိုးရိမ်မှုပါ ပါနေသည်ကပဲ ပိုရင်ခုန်စရာကောင်းနေသောကြောင့် ဟုသာ သူကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

မမဇင်နှင့်သူတို့ ရှေ့ဆက် နှစ်ယောက် မတိုးဖြစ်သော်လည်း နောက်လဲ ပြန်မဆုတ်ဖြစ်ခဲ့ကြ။ လူကြီးတွေမျက်စိရှေ့တွင် အရင်ကကဲ့သို့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်

မောင်နှမနှစ်ယောက် တတွဲတွဲ ဖြစ်နေသည်ဟုသာထင်နေကြသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ထို့ထက်မက ပိုပြီးများစွာသော အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေသည်ကိုတော့ သူနှင့် မမဇင် နှစ်ယောက်သာသိခဲ့ကြသည်။ မမဇင် ဒီလိုထိတွေ့ခံစားမှုမျိုးကို ပထမဆုံးရရှိခဲ့သည်မှာ သူနှင့်ဖြစ်နေသည်ကို သူ ဂုဏ်ယူသည်။ တကယ်တော့ မမဇင်နှင့်သူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဒီလို ထိတွေ့ နှမ်းရှုတ်သည့် အကြိမ်တစ်ကြိမ်ချင်းစီတိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆက်သွားမိအောင် တွန်းပို့နေသည်ကို သူရော မမဇင်ရော နှစ်ယောက် စလုံးနားလည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မရပ်လိုက်ချင်...။ တစ်ယောက်ယောက်အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိသည့် အခါတိုင်း နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာတတ်သည်။ မမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးများ ချိုမြိန်မှုကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ရိုးအီသွားမည်မဟုတ်ဟု သူထင်သည်။ သူမနူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရင်သားစိုင့်တို့ကို မြင်ရသည့် နှမ်းရှုတ်ရသည့် အခါတိုင်း၊ မမဇင် ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ဖက်ထားရသည့် အကြိမ်တိုင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကြည်နူးတပ်မက်မှုတို့ကလဲ ဘယ်တော့မှ လျော့သွားမည်မဟုတ်။ ငခနီသ်ငခနစ ။

ဒီညနေ သူတို့မောင်နှမတွေ အပြင်စုထွက်ကြမည်။ မြရိပ်ညို ဟော်တယ်မှာ ပွဲရှိသည်။ သူ၊ သူ့ အမနှင့်ညီ၊ နောက် မမဇင်။ ကျူရှင်မှ သူငယ်ချင်းတွေလဲ လာကြမည်။ အသွားကို သူတို့အဖေကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ပြီး အပြန်ကိုတော့ မောင်နှမတွေစုပြီး ပြန်လာကြရန်မှာထားသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူ့အမလုပ်သူ ရှေ့ခေါင်းခန်းမှာထိုင်ပြီး နောက်ခန်းတွင် မမဇင်က သူနှင့် သူ့ညီကြားမှာ။ သူတို့ အဖေက လမ်းပေါ်တွင်သာ အာရုံစိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းနေကာ သူ့ အမ ညီ လုပ်သူနှင့် မမဇင်တို့က စကားပြောရင်း လိုက်လာကြသည်။ သူကတော့ သူ့ညီဖက်ကလှမ်းမမြင်ရအောင် လက်ကိုအနည်းငယ်နောက်လှိုပြီး မမဇင်လက်ကလေးကို ဆုတ်ကိုင်ထားရင်း ကားပြတင်းပေါက်က ငေးလိုက် မမဇင်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက်ငေးကြည့်လိုက်..။ မမဇင်တို့တွေ စကားပြောနေကြတာကို ကြည့်ရင်း သူ အနည်းငယ် ညစ်ကျယ်ကျချင် စိတ်ကလေးပေါ်လာသည်။ မမဇင် လက်ဖဝါးကို ဆုတ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး သူမဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတီရှပ်လေးအောက်မှ မပေါ်တပေါ်

မြင်နေရသည့် ခါးလေးကို လှမ်းကိုင်ပြီး ညှစ်လိုက်သည်။ မမဇင် တစ်ချက် မသိမသာတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဖက်ကို အံ့သြသည့်မျက်နှာလေးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးပြီးကြည့်သည်။ သူ့ အမနှင့် ညီလုပ်သူတို့ကတော့ သတိမထားမိလိုက်ကြ။ မမဇင် ထိုသို့ကြည့်သည့် မျက်နှာလေးက သူ့အတွက်ချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။ သူ စ ချင်စိတ်တို့ပိုများလာပြီး မမဇင်ခါးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး လှမ်းဆိတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မမဇင်ကို သူ့ဖက် မသိမသာလှည့်ပြီး မျက်မှောင်လေး ကျုံးပြီးပြီ။ ‘မလုပ်နဲ့လေ တွေ့သွားလိမ့်မယ်’ ဟု ပါးစပ်လှုပ်ရှုံ့လေးလှုပ်ကာ လှမ်းပြောသည်။ ဒါကို သူက မလျှော့သေးပဲ ခါးလေးကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်နေပြန်တော့ မမဇင် သူ့လက်ဖဝါးကို ဖမ်းကိုင်ပြီး ခပ်ဖွဖွလေး ဖြစ်ညှစ်ကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ခေါင်းခန်းသို့လှည့် နေပြောနေသော သူ့အမကို လှမ်းကြည့်ပြီး စကားပြောနေသော မမဇင် မျက်နှာလေးက ပြုံးမယောင်လေး။

မြရိပ်ညိုရောက်တော့လဲ ဟိုမောင်နှမနှစ်ယောက်က အရှေ့မှာ စကားတပြောပြောနဲ့ သူတို့ဟာ သူတို့။ သူနှင့် မမဇင်တို့နှစ်ယောက်ကလဲ အနောက်မှာ တစ်တွဲလက်ချင်းချိတ်လျှက်...။ မမဇင်နဲ့ အခုလိုသွားရတာ သူ သဘောကျသည်။ သူတို့ကို သိတဲ့လူတွေနှင့်ဆိုရင်တော့ သူတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်။ မသိတဲ့လူတွေကတော့ သူတို့ကို သမီးရည်းစားဟုထင်ကြလိမ့်မည်။ မမဇင်လို မိန်းမချောချောလေးနှင့် တွဲသွားသော သူ့ကို တခြားကောင်တွေ မနာလိုဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ တကယ်လဲ သူသည်ပင် မမဇင်အချစ်ခံရသူ...။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စတိတ်စင်နားချိန်းထားသည့်နေရာကိုရောက်တော့ ဘယ်သူမှရောက်မလာကြသေး။ ချိန်းထားသည့်အချိန်ရောက်ဖို့က နောက်ထပ် မိနစ် ၂၀ လောက်လိုသေးသည်။ လူတွေကတော့ တဖြည်းဖြည်းစပြီး ထူလာကြပြီ။ မမဇင်က ...ငခနီသ်ငခနစ ၂၆

‘ဇင် ရေငတ်လို့၊ သောက်စရာတစ်ခုခုသွားဝယ်ရအောင် တစ်ယောက်ယောက်လိုက်ခဲ့ပါလား။’

သူ့အမကို ကြည့်ရတာ ဒီနေရာမှ သိပ်ခွာချင်ပုံမရ ခဏနေလို့ လူတွေများလာလျှင် နေရာပျောက်သွားမှာကို စိုရိမ်နေပုံရသည်။ သူလိုက်မည်ဟု ပြောလိုက်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်လျှင်ပင် သူ့ညီက...

‘မမဇင်... သားလိုက်ခဲ့မယ်လေ။ သားလဲ တစ်ခုခုစားချင်လို့...’

သူတော်တော်စိတ်ညစ်သွားစဉ်မှာပင် သူ့အမက

‘ဟဲ့ နေလင်း ခဏနေရင် နင့်သူငယ်ချင်းတွေလဲရောက်လာကြတော့မှာလေ။ မကြီးလဲ တစ်ယောက်မှ တွေ့ဘူးတာမဟုတ်ဘူး။ မျိုးသူ သူငယ်ချင်းတွေက မကြီးနဲ့ သိတော့ သူမရှိလဲ ရတယ်။ မျိုးသူလိုက်သွားလိုက်...။ ဇင်ဇင် လူတွေက တဖြည်းဖြည်းများလာနေပြီ အကုန်သွားရင် နေရာပျောက်သွားမှာလဲ စိုးလို့ မကြီးတော့ မလိုက်တော့ဘူးနော်။’

အမြဲတမ်း ဆရာလုပ်လွန်း နှစ်ဘယ်တုန်းကမှ သူနှင့် အစေးမကပ်ခဲ့သော အမဖြစ်သူကို သူဒီတစ်ခေါက်တော့ အလွန်ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ မမဇင်က...

‘လာ မျိုးသူ... အဲဒါဆိုမနှင့်လိုက်ခဲ့’ ဟု ပြောပြီး သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းလျှောက်လာကြရင်း သူ့အမနှင့် ညီ မကြားနိုင်လောက်တော့သည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာရောက်တော့မှ သူ့ကို...

‘မျိုးသူဟာလေ... အရမ်းဆိုးတာပဲ။ ကားထဲမှာတုန်းက ဦးနဲ့ မကြီးတို့ရှိနေလို့...နို့မို့သာဆို ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ မြည်နေအောင် ဒေါက်ပြီးသားပဲ။ သူတို့ မြင်ကုန်မှာ မကြောက်ဘူးလား..ဟင်’ ဟု မျက်နှာထားလေးနှင့် ပြောသည်။

‘မမဇင်ကကျွန်တော့်ကို ခေါင်းခေါက်ရက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။’

‘အင်း...ခေါက်မှာပေါ့ ဘုထွက်သွားအောင်ကို ခေါက်မှာ’ ဟု ပြန်ပြောပြီး သူ့ ခေါင်းကိုဖွဖွလေးလှမ်းခေါက်သည်။ သူက

မမဇင်လက်ကလေးကို အလိုက်သင့်လှမ်းယူပြီး လက်ချင်းချိတ်ထားလိုက်သည်။ မမဇင် ဒီနေ့လဲ ခါတိုင်းလိုပဲ အရမ်းလှသည်ဟု သူကောက်ချက်ချသည်။ သူမဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာရင့် ခပ်မွဲမွဲရောင်နှင့် တီရှပ် အဝါရောင်လေးတို့ သူမ ဝင်းဝါသော အသားအရောင်နှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်ဟု မြင်မိသည်။

မမဇင်နှင့် သူ မောင်နှမချစ်နှင့် သမီးရည်းစားအချစ် မည်သည့်အချစ်နှင့် ချစ်လဲဟု မေးလျှင် ဖြေရတော်တော်ခက်မည်။ သူကတော့ မမဇင်ကို နှစ်မျိုးစလုံးနှင့်ချစ်သည်။ အမတစ်ယောက်ကို မောင်ငယ်တစ်ယောက်က ချွဲသည့် ဆိုးသည့် အချစ်မျိုးနှင့်လဲချစ်သည်။ မမဇင်ကလဲ အမြဲတမ်းသူ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတက်သည်။ တကယ်လဲ မမဇင်က သူ့အမသာ...။ ဆန်းသည်က သူ မမဇင်ကို စွဲလမ်းတပ်မက်မှုပါသည့်အချစ်နှင့်လဲ ချစ်သည်။ မမဇင် သူ့ကို ဘယ်လိုချစ်တာလဲဆိုတာကိုတော့ သူမဝေခွဲတတ်။ မမဇင်လဲ တစ်ခါမှ သူ့ကိုမပြောဖူးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီည သူတော်တော်ပျော်နေသည်။ မမဇင်ကို ကြည့်ရတာလဲ ပျော်နေပုံရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုံနေကြပြီ။ မမဇင်ကို အခုမှ မြင်ဖူးသော သူငယ်ချင်းအချို့က သူ့ကို နားနားကပ်ပြီး ယောက်ဖဟုခေါ်ကာ နောက်ကြသည်။ သူကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးသာလုပ်နေလိုက်သည်။ မမဇင်ကိုလှသည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်ကို သိသောကြောင့် သူ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်မိသည်။ အောင့်မထားနိုင်သောကြောင့် မမဇင်နားတိုးတိုးကပ်ပြီး သူ့ကိုဟိုကောင်တွေ ယောက်ဖခေါ်ကြောင်းကို ပြောပြမိသေးသည်။ မမဇင်က ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်ပြီး...

‘မျိုးသူက သူတို့ အဲလိုခေါ်တာ စိတ်မဆိုးဘူးလား’ ဟု မေးသည်။

‘မဆိုးပါဘူး...။ သူတို့က မမဇင်လှလို့ အဲလိုပြောတာပဲ။ နောက်ပြီး သူတို့ ယောက်ဖလို့ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်..မမဇင်က ကျွန်တော့် မမဇင်ပဲလေ။’

မမဇင်က သက်ပြင်းလေးချရင်း ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကို သူ အမိ မှုပါယ် မဖွင့်ဆိုတတ်။

‘ဇင်....။ ဇင် တို့ ဒီကိုလာကြတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကတည်းကရောက်နေကြတာလဲ’

သူ့အနောက်မှ မေးသံကြားရ စူး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

ကိုဇော်လတ်...။

ဒီလူ မမဇင်ကို လိုက်ကြောင်နေသူ။ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် သော်လည်း မမဇင်ကို ကြောင်နေသည်ဆိုသည့် စွဲချက်ဖြင့်ပင် သူ ထိုလူကို သောက်မြင်ကတ်သည်။

‘ဟင် ကိုဇော်လတ်။ တစ်ယောက်တည်းလား။ ဇင်တို့ရောက်နေတာ တစ်နာရီနီးပါးလောက်ရှိပြီ။’

‘တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဇင်။ ဟိုကောင်တွေလည်းပါတယ်။ ဟေ့....ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ ဇင်တို့လဲရှိတယ်ကွ ဒီမှာပဲ စုလိုက်ရအောင်။’ ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း သူငယ်ချင်းတွေကို အာပြီကြီးဖြင့်လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်။ သူ့အတွက်ကတော့ ဇော်လတ် ဘာလုပ်လုပ် အကောင်း မြင်နိုင်မည် မထင်။ မမဇင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်အုပ်ကြီး ထပ်ရောက်လာကြပြန်သည်။ မမဇင် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး အချို့ကတော့ တော်တော်ပျော်တတ်ပုံရသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန်နောက်ပြောင်နေကြသည်။ မတွေ့ကြတာလဲ ကြာပြီမို့ထင်သည်။

‘ဇင်ဇင်မောင်က လူချောပဲ။ ဇင်ဇင် သူငယ်ချင်းလေး ယောင်းမတော်ရအောင်နော်’ ဟု နောက်နေကြသည်။ ခုနက သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ယောက်ဖတော်ချင်သည်။ အခု မမဇင် သူငယ်ချင်းတွေက ယောင်းမတော်ရအောင်ဟု နောက်နေကြပြန်ပြီ။ သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး မမဇင်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိတော့ မမဇင်က သူ့ကိုပြုံးပြသည်။ နောက်တော့ သူ့ သူငယ်ချင်းများကို ပြန်နောက်ပြီး...

‘အောင်မယ်...။ ဘာလိုတော်ရမှာလဲ ယောင်းမ၊ ငါ့မောင်လေးကို မပေးနိုင်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ဒီစကားရဲ့ တကယ့် အဓိပ္ပာယ်ကို မမဇင်နှင့် သူ နှစ်ယောက်သာ နားလည်မည်။ သူမမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးကို အခုချက်ချင်းလှမ်းပြီး နမ်းရှိုက်လိုက်ချင်သည်။

‘ဇင် ကိုယ့်ကိုကျတော့ စကားတောင် မပြောဘူး။ တော်တော်စိမ်းကားတယ်နော်’

ဒီဇော်လတ်ဆိုတဲ့ လူ သူ့ကို တော်တော် စိတ်အနှောက်အယှက်ပေးသည်။ ဒီလူ မမဇင်ကို လိုက်ကြောင်နေသည်ကို သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ သိပုံရသည်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းမို့လဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားစေချင်ပုံရသည်။

‘အေးလေး ဇင်ဇင်ရယ်။ ဇော်လတ်က နင်နဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ စိတ်တောင် သိပ်မမှန်ချင်တော့ဘူးဖြစ်နေတာ။’

‘ကိုဇော်လတ်...ဇင်ပြောတယ်လေ။ ကိုဇော်လတ်သာ ဖုန်းတောင် သိပ်မဆက်တော့ဘဲ စိမ်းကားနေတာ။’

သည့်နောက်တော့ မမဇင်က ကိုဇော်လတ်နှင့်ပဲ စကားပြောနေတော့သည်။ ကျန်သော သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ဘာမှ ဝင်မပြောပဲ ရှောင်နေကြသည်။ ပထမတော့ မမဇင်လဲ ဒီလူ့ကို ပြန်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ ယဉ်ကျေးမှု အရ ပြန်ပြောနေတာ ဆိုပြီသဘောထားကြီးနိုင်မည်ဟုထင်ထားသည်။ သို့သော် မမဇင် တစ်ချိန်လုံးဇော်လတ်တို့နှင့်သာ ပြောနေသည်ကိုတွေ့ရတော့ သူ စိတ်တိုလာသည်။ မမဇင်က သူ့ကို အရေးမစိုက်ဘူးဟု သူ စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။ မမဇင်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ပြောရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် စူပုတ်နေသော သူ့မျက်နှာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ စတိတ်ရိုးစတော့လဲ မမဇင်က သူမသူငယ်ချင်းတွေနားမှာ။ သူလဲ မမဇင်ကို အရွံ့တိုက်ပြီး သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်ထဲသွားပြီး ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေလိုက်သည်။ ည ၁၁ နာရီလောက်ရှိတော့ အငယ်ကောင်က သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြန်သည်နှင့် လမ်းကြိုသောကြောင့် လိုက်ပြန်ချင်သည်ဟုပြောလာသည်။ မမကြီးကလဲ အငယ်တွေနှင့် ကလေးထိန်းလုပ်နေရသည်ကို စိတ်ကုန်သောကြောင့်လား မသိ ပြန်ရအောင်ဟု အဆိုတင်သွင်းသည်။ သူကတော့ သူနှင့် မမဇင်တို့ကို မပြန်စေချင်သေး။ ဟိုနှစ်ယောက် အရင်ပြန်သွားခဲ့လျှင် သူမမဇင်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးရလာနိုင်သည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေသည်ကိုလဲ မမဇင်ကို သိစေချင်သည်။ တစ်ဆက်ထဲမှာပင် ဒီ အပြုအမူမျိုးမှာ ကိုယ့်ရည်းစား မိန်းကလေးနှင့်ထက် ကိုယ့်ထက်အကြီး ညီအကို မောင်နှမများနှင့်သာ လုပ်လေ့ရှိသော အပြုအမူဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ‘ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲလေ မမဇင်က ငါ့ အမလဲ ဟုတ်တာပဲ’ ဟု သူ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကာကွယ်လိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းများကလဲ လိုက်ပို့ပါမည်။ သူနှင့်မမဇင်လဲ အတူတူပြန်လာပါမည်ဆိုသော ကတိပေးချက်နှင့် မမကြီးနှင့် အငယ်ကောင် သူတို့ကို ထားပြီး အိမ်ပြန်သွားကြသည်။

မမကြီး မရှိတော့မှ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အနားကပ်လာပြီး မမဇင် အရိပ်အကဲကိုကြည့်...။

‘ဟေ့ကောင် မျိုးသူ...။ ဟိုကောင် ကိုကို အရက်နဲ့ ကိုလာနဲ့ စပ်ပြီး ဖူးထဲထည့်လာတယ်။ မင်းသောက်မလား’ ဟု မေးသည်။

သူ စဉ်းစားမိသည်...။ အရက်သောက်လိုက်ရင် မမဇင်ကို သူ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ကိုလဲ ပြုပြီးသား ဖြစ်သွားမည်။

‘အေး...သောက်မယ်။ မင်းတို့ ငါ့အမ မမြင်အောင် ကွယ်ပေးထားကြ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ့ အရက် အနံ့ရော အရသာကိုပါ တစ်ခါမှ မကြိုက်ခဲ့။ ဒီတစ်ခါသောက်ရတဲ့ အရက် အနံ့နှင့်အရသာကလဲ အရင်အခေါက်တွေကနှင့် ဘာမှ မခြား။ သို့သော် သူ့ မမဇင်ကို အနည်းငယ်တော့ မူးပြလိုက်ချင်သည်။ ကိုကိုယူလာသည့် အရက်ကို ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် သောက်ပြီးသည့်အချိန်တွင် သူတော်တော်မူးနေပြီဟု နောက်ဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်။ သည့်နောက်တော့ ဘာမှ မသဲကွဲ ဝိုးတဝါး။ စင်ပေါ်မှ ဆိုနေသည့် သီချင်းစည်းချက်နှင့် အညီလိုက်ခုန်ပေါက်ရင်း ကနေမိသည်။

‘မျိုးသူ့ အရက်တွေ သောက်ထားတာလား...’

သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မမဇင်။ သူ့ကို အံ့သြသည့်အကြည့်ဖြင့် မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။

‘အင်း...ဟုတ်တယ်။ အခုတော်တော်မူးနေပြီ’

‘အိမ်ပြန်ရအောင်နော် လိမ္မော်တယ်’

‘ဟာ မပြန်ချင်သေးပါဘူး နေဦးမယ်။ မမဇင်လဲ ကိုဇော်လတ်တို့နဲ့ မတွေ့တာကြာလှပြီ။ တွေ့တုန်း စကားလေးဘာလေးပြောပြီး နေလိုက်ပါဦး။’

စကားတောင်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ သူ့အရှေ့မှ မူးပြီး ခုန်ပေါက်နေသော သူ့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး သူ့အပေါ်ပိကျလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲတော်တော်မူးနေသောကြောင့် ဟန်ချက်ကို မထိန်းနိုင်၊ မမဇင်ပေါ်သို့ ထပ်ကျသွားသည်။ ဘေးက မမဇင် သူငယ်ချင်းများကို ဝိုင်းထိန်းပေးသောကြောင့်သာ လဲမကျချင်းဖြစ်သည်။ အရှေ့ကလူ လက်ထဲမှ ဘီယာဗူးလဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိတ်စင်လာသည်။ သာမာန်ဆိုလျှင်တော့ ဒီအတိုင်းပြီးသွားမည်ဖြစ်သော်လဲ မူးလဲ မူးနေ၊ နောက်ပြီး မမဇင်နှင့် စကားပြောရင်း ခုနက မကျေနပ်စိတ်က ပြန်ထကြွနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့်...

‘ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်လို့လာတိုးတာလဲ။ မူးရင်လဲ အိမ်ပြန်အိပ်နေ’ ဟု ထိုသူ့ကို ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုသူက သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်ရင်း...

‘ပြန်မအိပ်တော့ ဝိုး ဖြစ်လား’ ဟုဆဲပြီး သူ့ကို ပါးလှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိထဲ မီးပွင့်တွေဖြာသွားသည်။ အမှန်တော့ တကယ်ရန်ဖြစ်ချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပဲ သွားပြောမိသည်က သူ့အမှား၊ တဖက်ကလူ ဒီလောက်ထိလက်မြန်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့။ ထိုသူက ရိုက်လိုက်တော့ သူ တစ်ချက်ကြောင်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး ထိုသူ့မျက်နှာကို သူ ပြန် နှလှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ သူငယ်ချင်းများက နောက်မှ လှမ်းဆွဲလိုက် နှမထိ။

‘ဟဲ့...မျိုးသူ့ မလုပ်နဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့’

မမဇင် အထိတ်တလန့် အော်သံကိုကြားရသည်။ ရန်ဖြစ်သည်ကြား နှ အနီးအနားတဝိုက်မှ လူများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာကြသည်။ ကံကောင်းသည်က ဟိုလူဖက်မှ လူများကလည်း သူတို့လူလွန်မှန်း သိသောကြောင့်ရော သူက ငယ်သည်ကကြောင့်ရော ကိုယ့်လူကိုယ်ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ တစ်ယောက်လဲ မမဇင်တို့ ကိုဇော်လတ်တို့ကို တောင်းပန်နေသည်။ သူကတော့ မူးမူးရူးရူးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဆွဲနေသည့်ကြားရကိုပင် ရုန်းကန်လျှက် ခုနက လူကို ပြန်လုပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည့် သူ့ မသိစိတ်ထဲတွင်တော့ ကျေနပ်သလိုခံစားရသည်။ အခုဆို မမဇင်သူ့ကို ပစ်ထားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မည်။ သူ့ကို ပြန်လာချော့တော့မည်။

‘မျိုးသူ... မတို့ ပြန်မယ်နော်...။ လာ မ ပြောစကားကို နားထောင်။’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မမဇင်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ဇင်ဇင်...ကိုယ်ကားပါလာတယ်။ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်လေ’

ဒီ သူတောင်းစားဇော်လတ်ကလဲ အရေးထဲမှဟု သူ မဆဲစဖူး စိတ်ထဲမှ ကြိတ် နှစ်ခဲသေးသည်။ မမဇင်က...

‘ရတယ် ကိုဇော်လတ်...။ ဘယ်လောက်မှ နောက်ကျသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်တို့ ကားငှားပြီးပဲ ပြန်လိုက်မယ်။’

မမဇင်ကို သူ့အရမ်းချစ်သွားပြန်လေသည်။ မမဇင် သူနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးသွားချင် နှစ် နှစ်ကိုဇော်လတ်ကို လိုက်မပို့ခိုင်းချင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်သည်။

အပြင်ကို ပြန်ထွက်ကြတော့ မမဇင်က သူ့လက်ကိုဆွဲလျက်။ သူကတော့ ဘေးမှ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ပါလာခဲ့သည်။ အပြင်ဖက်လူရှင်းသည့်နေရာရောက်တော့...

‘မမဇင်က ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်သောက်တာ။’ မမဇင် ဘာမှမပြောရခင်ကတည်းက သူက ဦးအောင်ပြောလိုက်သည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့်နှင့် တူသည်။ စကားပြောရာတွင် အရင်ကလို တွန့်ဆုတ်မှုမရှိ။

‘မျိုးသူရယ်။ မမဇင် မျိုးသူကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်တာ... အခု သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခဏလေးတွေ့တုန်း စကားပြောတာကို မျိုးသူက စိတ်ဆိုးနေတာလား’

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ မမဇင်ကပင်ဆက် နှစ်...

‘တကယ်လုံး အရက်စော်တွေလဲ နံနေတာပဲ။ ဒီအတိုင်း အိမ်ပြန်ရင်တော့ အန်ကယ်လ်ဆူမှာသေချာတယ်။ မပါရဲ့သားနဲ့ သောက်တယ်ဆိုတော့ မ လဲ ကလေးကို မထိန်းဘူးဆိုဖြစ်မှာပေါ့။’

‘ဘယ်က ကလေးရမှာလဲ။ လူကြီး...လူကြီး။ ယုံအောင် သက်သေပြမယ်..ကြည့်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ မမဇင် နှုတ်ခမ်းလေးကို အမြန်လှမ်းနမ်းလိုက်သည်။ ကံကောင်းစွာပင် ဘေးလူများ သတိမထားမခိုက်နှင့် ကြုံသွားသည်။ မမဇင် မျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမလဲ ဘေးဘီဝဲယာလှည့်ကြည့်ပြီး မည်သူမှ မရိပ်မိသည်ကို သိမှ ပြီးယောင်သမ်းလာပြီး...

‘မျိုးသူ။ လူတွေကြားထဲကြီး... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’ ဟုပြောသည်။

သူကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ မမဇင်မျက်နှာလေးကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

အပြန် တက်(က်)စီပေါ်ရောက်တော့ သူခေါင်းမထောင်နိုင်တော့။ မမဇင်ရင်ခွင်ထဲခေါင်းမှီပြီး မှိန်းနေလိုက်သည်။ မမဇင်က သူ့နဖူးမှ ဆံစတို့ကို ပွတ်သတ်ပေးနေသည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ သူပိုမူးလာသလို ခံစားရသည်။ အန်ချလိုက်ချင် စိတ်ကလဲ ထိန်းမနိုင်သိန်းမရ ဖြစ်လာသည်။

‘မမဇင်... ကျွန်တော် အန်မှရတော့မယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်တော့ဘူး’

‘ဟယ် ဒုက ဗွဲပဲ မျိုးသူရယ်။ တော်တော်မူးနေလို့လား...။’

‘ကားဆရာ..ခဏလောက်ရပ်ပေးပါ။ ဒီမှာမောင်လေးက အန်ချင်လို့တဲ့’

ကားသမားကလဲ သူ့ကားထဲမှာ အန်ချမှာကိုတော့ ကြောက်ပုံရသည်။ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် သူတံခါးဖွင့် ပြေးထွက်ပြီး လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှ နားတွင် ကပ်ပြီး အန်ချလိုက်သည်။ မမဇင်က သူ့အန်နေချိန်အတွင်း ကျောကုန်းကို အသာအယာနှိပ်နယ်ပေးနေသည်။ သူမှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင်တော့ အိမ်ပြန်မရောက်ခင် သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်း အန်ရသည်မှာ နှစ်ခါ။

ဆက်ရန်

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ သူ နည်းနည်းအမူးပြေစပြုနေပြီ။ တကိုယ်လုံး အန်ထားသည်ရော ချွေးများရော ဟိုလူမှောက်ကျသွားသည့် ဘီယာတွေရော နံစော်နေမည်ဟုထင်သည်။ ငခနီသ်ငခနစ ။

‘မျိုးသူ ... ဒီအတိုင်း အိမ်ပြန်သွားရင် အန်ကယ်လ် ဆုမှာပေါ့။’

‘...’

‘မျိုးသူ...မမဇင်တို့ အိမ်မှာပဲ အိပ်လေ။ မနက်ကျမှ ဒယ်ဒီကို တစ်ခုခုကြည့်ညာခိုင်းပေးမယ်။’

မမဇင်တို့အဖေက တော်တော်ပွင့်လင်းသည်။ သူ့အဖေလို အရမ်းမတင်းကြပ်။ သူ အခုလိုဖြစ်သည်ကို သူ့အဖေသိလျှင် မလွယ်။

‘မမဇင် အခန်းထဲလာအိပ်လေ။ မမဇင် ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းအိပ်လိုက်လို့ရတယ်’

‘ဘာလို့လဲ ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းအိပ်မှာလဲ။ မမဇင်က ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းထဲ မနေချင်ဘူးလား’

‘ဪ...မဟုတ်ပါဘူး မျိုးသူရယ်။ လူကြီးတွေ သိကုန်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မနဲ့ မျိုးသူတို့ အကြောင်းက ဘယ်သူမှ အသိခံလို့မရဘူးလေ...။’

‘ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ ဧည့်ခန်းထဲသွားအိပ်ပေါ့။ ဘယ်သူမှ သိတာမှ မဟုတ်တာ’

‘.....’

‘နော်...မမဇင်ရယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအိပ်မယ်နော်။ မမဇင်ကို ဖက်ထားချင်လို့ပါ..။’

‘သေချာလား...ကောင်းကောင်းအိပ်မယ်ဆိုတာ၊ ပြီးမှ ကတိမတည်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ မမဇင်က ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ပြီး သူ့ကို မေးသည်။

‘ကတိမတည်ရင် မမဇင် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေး...။ နော် မမဇင်’

‘သေချာလား...’

‘အင်း...သေချာတယ်’

မမဇင်က မေးလေးကိုမော့ပြီး စဉ်းစားဟန်လုပ်ပြီးမှ...

‘ဟုတ်ပြီလေ အဲဒါဆို ကတိတော့ တည်ပစေနော်။ ကဲ...လာ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေတာကို အရင် သန့်ရှင်းရမယ်။ မ အိပ်ယာတွေ ညစ်ပတ်ကုန်ရင်တော့နော်....’

မမဇင်က သူ့ လက်ကိုဆွဲယူပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာသည်။ နူးညံ့သော မမဇင် လက်ဖဝါးလေးများတွင် ချွေးတို့စိုနေသည်ကို သူ့သတိထားမိသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ သူ့အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့က မအိပ်ကြသေး၊ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတော်တော် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

မမဇင်နောက်မှ ဖရိုဖရဲနှင့် ပါလာသောသူ့ကို မြင်တော့ သူ့အဒေါ်ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် ထိုင်ရာမှထလာသည်။

‘ဟဲ့...သား၊ မျိုးသူ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သားရယ်။’

မမဇင်က ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်ပြီး အမေကို ကြည့်... ‘အရက်တွေသောက်တယ်လေ မေမေ။ ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်း မသိဘူး။ အခု အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ရင် သူ့အဖေဆူမှာစိုးလို့ ခေါ်လာတာ’ ဟု ပြောသည်။

‘အင်း... ဇင်ဇင်၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး ရှိရက်နဲ့ အဲလိုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ သမီးရယ်။ သမီးဟာလေ...’

‘မေမေရယ်...။ ဒီကောင်လေးက သမီးမမြင်အောင် ခိုးသောက်တာကိုး မေမေရဲ့။ ဒီည သူ့ကို သမီးအခန်းထဲမှာ သိပ် လိုက်မယ်နော်။ သမီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆင်းအိပ်လိုက်မယ်။ နောက်ပြီး သမီးသူငယ်ချင်းတွေပါလာလို့ မျိုးသူ့ကို ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်လို့ အန်ကယ်လုံကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပေးပါ ဒယ်ဒီ။’

သူ့ဦးလေးလုပ်သူကတော့ ဘာမှမပြော။ သူ့တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုသာ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းငြိမ်ပြသည်။ နောက်မှ...

‘သားရယ်...။ အဲဒီလောက်သောက်ပြီး မူးအောင်သောက်တော့ ဘယ်မှာပျော်စရာကောင်းတော့လဲ။ နောက်အဲဒီလောက် မသောက်နဲ့နော်’ ဟု ပြောသည်။ သူ့ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ကလဲ သူ့ကို မမဇင်နည်းတူတော်တော်ချစ်ရှာသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့တို့မျက်စိရှေ့တွင် ကြီးလာသည်ကြောင့်လဲ ပါမည်ထင်သည်။

‘ကဲ ဇင်ဇင်အခန်းမှာ အိပ်မှာဆို အန်တီ အိပ်ယာလိုက်ပြင်ပေးမယ်။ လာ...သား။ သမီး...သားအတွက် မေမေတို့ အခန်းထဲက ဗီရိုထဲက သမီး ဒယ်ဒီ တစ်စုံ သွားယူပေးလိုက်။’

သူ အပေါ်ထပ်သို့ သူ့အဒေါ်အနောက်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်လိုက်တက်လာခဲ့သည်။ ဒီအတိုင်းဆို မမဇင် သူ့ဆီလာလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်။ သူက မမဇင်နှင့် စကားတွေ တွတ်ထိုးပြောချင်သေးသည်။ မမဇင်ကို ဖက်ထားချင်သေးသည်။ တကယ်တော့ မမဇင် သူ့ဆီလာလို့ရလဲ သူ့ဘာစကားမျှပြောနိုင်မည်မဟုတ်။ မမဇင် အခန်းနှင့် တစ်ဆက်ထဲပါသော ရေချိုးခန်းတွင်ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်နှင့် တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ အိပ်မက်လိုလို ဝိုးတဝါးဝါးတွေလဲ မက်သည်။ မမဇင်လဲ ပါတာကိုတော့ မှတ်မိသည်။ သူ့ ပါးကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးနေသော နူးညံ့သည့်လက်ဖဝါးပြင် အထိအတွေ့ကြောင့် သူပြန်နိုးလာတော့ မနက် ၃ နာရီလောက်ရှိပြီ။ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေသောကြောင့် တကယ်လား အိပ်မက်လား မဝေခွဲနိုင်သေး။

‘မမဇင်...’ သူခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိတို့ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်နေသော လရောင်ပါးပါးလေး အလင်းရောင်ထဲတွင် မမဇင်ကို တွေ့ရသည်။ မမဇင်က သူ့အပေါ်မှမိုးပြီး သူ့ကို ငြင်သာစွာပြုံးစူး ကြည့်နေသည်။

‘နိုးပြီလား...။’ မမဇင်က တိုးတိုးလေးမေးသည်။

‘အင်း...။’

‘မျိုးသူ တော်တော်ဆိုးတယ်။ ဘာလို့အရက်တွေ အဲဒီလောက်သောက်ရတာလဲ။’ မမဇင်က ဆူသလိုလေး လုပ်စူးပြောသည်။

‘မမဇင်က ဟိုလူနဲ့ပဲသွားစကားပြောနေတာကို။’

‘မျိုးသူရယ်...။ မ မျိုးသူကို ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ မျိုးသူသိပါတယ်။ ဘာလို့ဆိုးချင်ရတာလဲ။’

‘မဆိုးပါဘူး မမဇင်ရယ်။ ကျွန်တော်က မမဇင်ကို ချစ်တာ...။ ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောပြတတ်ဘူး။ အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့သိတယ်။ အခုဆို မမဇင် အနားမှာ မရှိတဲ့အချိန်တွေ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့သလိုပဲ၊ ဘာမှလဲ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။’

‘အဲဒီလောက်တောင်လား မျိုးသူရယ်။’

‘ဟုတ်တယ် အဲဒီလောက်တောင်ပဲ။ အခု ဒီလိုချစ်လို့ နောင်တစ်ချိန် စိတ်ဆင်းရဲရမယ် ဆိုတာလဲ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မမဇင်ကိုချစ်တာတော့ ကျွန်တော်နောက်ဆုတ်လို့...’

စိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ သူ့နှုတ်ခမ်းများကိုလာရောက်ထိတွေ့ပြီး မမဇင်လက်မောင်းလေးများက သူ့လည်ပင်းများအောက်သို့ တိုးဝင်လာသည်။ မမဇင် နူးညံ့သော ရင်အစုံ သူ့ရင်ပေါ်သို့ အိကျလာသည်ကို သိရှိခံစားရသည်။ သူကလဲ မမဇင် ကိုယ်လုံးလေးကို ယုယစွာ ပြန်ဖက်ထားမိသည်။ နောက်သူ မမဇင်ခါးလေးကို ဖက်ရင်း တစ်ဖက်သို့ပွေ့ချလိုက်ပြီး သူ့အပေါ်မှ ပြန်မိုးထားလိုက်သည်။ မမဇင်မျက်နှာလေးက လရောင်အောက်မှ ကြည့်လင်လှပ လွန်းလှသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ မမဇင်နှုတ်ခမ်းလေးများကို ငုံ့ပြီးနမ်းလိုက်သည့် သူ့အနမ်းများက ပိုပြီး မွတ်သိပ်လာသည်နှင့် အမျှ မမဇင် အသက်ရှူသံလေးများ ပိုမြန်လာသည်ကို ကြားနေရသည်။ မမဇင် ခါးလေးများကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်နေရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့မဝတ်ထားသော ညဝတ်ရှုပ်အက စူး ပြုကြယ်သီးများကို

ပင်တီအနက်လေးတို့မှာ လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်ဟု သူထင်သည်။ မမဇင် ပကတီအလှက သူ့ကို ရူးသွပ် မိန်းမောစေသည်။ နူးညံ့သော ပေါင်တံတို့ သူ့ပေါင်တံများနှင့် ပွတ်သပ်ထိယှက်မိသည်က သူ့ရင်တွင် မီးများတောက်လောင်စေသည်။ သူ့ စိတ်လှုပ်ရှားထကြွမှုကို မမဇင် နူးညံ့သည့်လက်ချောင်းလေးများက ညင်သာစွာ လာရောက်ထိခတ်သည်။ မမဇင် ပင်တီလေးပေါ်ကို သူ့လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်တော့ နွေးထွေးစိုစွတ်ချင်းကို သူခံစားရသည်။ သူ မမဇင်ကို ထိုပင်တီလေးပေါ်မှ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

မမဇင်ထံမှ အသက်ရှိုက်သွင်းသံ သဲ့သဲ့ကိုကြားရသည်။ နောက်မမဇင်က သူ့ကိုလက်မောင်းတို့မှ တဆင့် အပေါ်သို့ခပ်သာသာလေးဆွဲထူပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း ပြန်ထိကပ်သွားပြန်သည်။ သူ့လက်တို့က မမဇင် ရင်လွှာတို့ပေါ်မှာ၊ မမဇင် သူမ ပင်တီလေးကို လျှော့ပြီး ချွတ်ချလိုက်သည်ကို သူသတိထားမိသည်။ နောက် မမဇင်က သူ့လည်ပင်းကို တင်းကြပ်စွာသိုင်းဖက်ထားလိုက်တော့ သူလဲ မမဇင်ကိုပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ မမဇင်ဆီမှ ရှိုက်ညည်းသံလေးတစ်ချက်ထွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။ နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွလေးကိုက်ထားသည်။ သူနှင့်မမဇင်တို့ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု တစ်သားထဲဖြစ်သွားသည်ဟု သူခံစားရသည်။ မမဇင်နွေးထွေးမှုက သူ့ရင်ကို အဆမတန်တုန်ခါစေရာ သူ အသက်ရှူတွေ မြန်လာသည်။ မမဇင် ရှိုက်သံလေးများမှာလည်း တစ်စထက် တစ်စ ပိုမြန်ပြီး အဆက်မပြတ်ဖြစ်လာပြီး မမဇင် အနမ်းများက ပိုပြီးတက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျက်စိထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ချက်ပြက်ခနဲ လက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ နောက် မမဇင် ရှိုက်သံလေးများလဲ တဖြည်းဖြည်း နွေးကွေးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ကို ငြင်သာစွာစိုက်ကြည့်နေသည့် မမဇင် လှပသောမျက်ဝန်းများ...။ သူမမဇင် ကို ထပ် နမ်းလိုက်သည်။ တော်တော်ကြာအောင် နမ်းဖြစ်သည်။ သည့်နောက်တော့ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်လားမသိ၊ သေချာမမှတ်မိတော့။

‘မမဇင်’
‘ပြောလေမျိုးရယ်...’
‘ကျွန်တော်မမဇင်ကို အရမ်းချစ်တယ်’
‘....’
‘....’
‘မလဲအရမ်းချစ်ပါတယ် မျိုးရယ်။’

မမဇင်နှင့်ဒီလိုစကားမျိုးတွေပြောနေရသည်ကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ရိုးသွားမည်မဟုတ်ဟုထင်သည်။ တကယ်လဲ သူ မမဇင်ကို အရမ်းချစ်သည်။ မမဇင်လဲ သူ့ကို အရမ်းချစ်သည်ဆိုတာသူယုံသည်။ သူ မမဇင် ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး သူမကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့သိမ်းယူလိုက်သည်။ အလိုက်သင့်သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ဝင်လာသော မမဇင် ပါးလေးကို သူ အမြတ်တနိုးနမ်းလိုက်တော့...

‘ဟယ်...တော်တော်ဆိုးတယ်။ အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ထွက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။’
မမဇင်ပြောတာဟုတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စကားထိုင်ပြောနေကြတာ သူတို့အိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ...။ လူကြီးတွေ အိမ်အနောက်ဖက်ရောက်နေတုန်း သူမမဇင်ကို ကပ်ချွဲနေချင်းဖြစ်သည်။ မမဇင်နှင့်သူ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ ဆိုတာသိသော်လည်း သူ အရင်ကလို အမတစ်ယောက်အားချစ်သည့်အချစ်မျိုးနှင့်လဲ ချစ်ချင်သေးသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ အဖြစ်ကမလွယ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေလျှက်...။ သူတို့ အချင်းချင်းမှလွဲပြီးအခြားမည်သူ့ကိုမှ အသိပေး၊ အသိခံ မရသော အခြေအနေထဲတွင်ရောက်နေသော်လည်း သူပျော်သည်။ အနားမှ မမဇင်ရှိနေလျှင် သူ့အတွက် အရာရာလှပပြည့်စုံနေသလိုခံစားရသည်။ မမဇင်လဲ သူ့လိုပင် ခံစားရမည်ဟု သူမျှော်လင့်သည်။

သူနှင့်မမဇင်တို့
ကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့ပစ်လိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် သူအိပ်ယာကနိုးချိန် မမဇင် သူ့အနားမှာရှိမနေတော့။ သူ မမဇင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးဧည့်ခန်းသို့ဆင်းလာတော့ တိုးတိုးလေးဖွင့်ထားသော

သီချင်းသံအေးအေးကိုကြားရသည်။ နောက်ဆက်တီပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲထိုင်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်တူသော မမဇင်...။ သူမမျက်နှာလေးက ပြုံးမယောင်လေး။ ညက သူ့မျက်ဝန်းထဲကို စိုက်ကြည့်နေသောကြည်လင်သည့်မျက်လုံးလေးများကို သတိရသည်။ ထို မျက်ဝန်းလေးများက အခုလဲကြည်လင်နေဆဲ။ ‘မမဇင်...’

မမဇင်ကသူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ မမဇင် မျက်နှာလေးမှာ ပင်ပန်းနေသယောင်။

‘ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလားဟင်၊ လေးလေးတို့ရော...။’

‘မရှိဘူးခုနကပဲ ဘုရားသွားကြတယ်။ မ နေခဲ့တာ။’

မမဇင်ကထိုင်နေရာမှ အနားတွင်ရပ်နေသော သူ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်သိုင်းဖက်ကာခွဲယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သူမခေါင်းလေးကို နှိထားလိုက်သည်။

‘...မက မျိုးသူ့ကို လွမ်းလို့နေရစ်ခဲ့တာ။’

မမဇင်စကားက သူ့ကို ကြည်နူးစေသည်။ သူ့ရင်ကိုခုန်စေသည်။ သူ့ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့်သူမ ဆံနွယ်စလေးများကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ မမဇင် ခေါင်းလေးမော့လာပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကိုနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဒီနှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေးများက သူ့ကို တစ်သက်လုံးရူးအောင်လုပ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်သည်။

‘မမဇင်...’

‘ဟင်’မမဇင်က တိုးတိုးလေးပြန်ထူးသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား...။’

မမဇင်ကသူ့ကိုရွမ်းရွမ်းစားစားကြည့်သည်။ နောက်တော့ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးလေးပေါ်လာပြီး...

‘ဟင့်အင်း...မချစ်ဘူး။ အရမ်းအမြင်ကပ်တာပဲ။’

ဘာပြောရမှန်းမသိအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မမဇင်က

အသံလွင်လွင်လေးဖြင့်အားရပါးရရယ်သည်။

‘ချစ်တာပေါ့မျိုးသူရယ်။ အရမ်းချစ်တယ်...နော်။’

အိမ်အနောက်ဖက်မှခြေသံသဲ့သဲ့ကြား ဇူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ အိမ်အလုပ်လုပ်သောကောင်မလေး သက်သက်။

‘မိသက်ဈေးသွားတော့မလို့လား။’

‘ဟင်ကိုမျိုးကလဲ ပြန်လာတာကြာပြီလေ။ မနက် ၁၀ နာရီတောင် ခွဲခါနီးနေပြီကို...’

သူ့၁၁ နာရီ ကျူရှင်သွားရမည်ဖြစ်သည်ကို သတိရမိသည်။

‘ဟာ...။အဲဒီလောက်တောင် နောက်ကျနေပြီလား။ မမဇင် ကျွန်တော် ကျူရှင် ၁၁နာရီသွားရဦးမယ်။’

‘အဲဒါဆိုအိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုး အဝတ်လဲလိုက်ဦးနော် မျိုးသူ။’

မမဇင်တို့အိမ်မှ ထွက်လာတော့ သူ့ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနှင့်ပင် ထိသည်ဟု မထင်ရ။ စိတ်ထဲတွင်ဝမ်းသာသလိုလို၊

ဘာအပူအပင်မှလဲ မရှိတော့သလို ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ပူပင်စရာတွေက အများကြီး။ သို့သော် အခုစိတ်ချမ်းသာနေချိန်

ခဏတွင် အဲဒါတွေကိုမေ့ထားလိုက်ချင်သည်။ ကျူရှင်ရောက်တော့လဲ ကျူရှင်မှာမို့လို့...။ မမဇင်ကသူ့ခေါင်းထဲတွင်

တစ်ချိန်လုံးရှိနေသည်။ မမဇင် သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်သည်ကို နားထဲတွင် တစ်ချိန်လုံးကြားယောင်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံးကျေနပ်စွာပြုံးနေသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းများက နားမလည်နိုင်။

ဆက်ရန်...

လောကမှာ ယောက်ျားတွေ အမျိုးမျိုးရှိကြမည်။

တချို့က ကိုယ့်ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားကြသည်၊ တချို့ကျတော့ စားပြီးနားမလည် .. ဝါးပြီးထွေးထုတ် သမားတွေ။ အဲလို ဖြစ်ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူစွာလျှောက်ကြွားချင်ကြွားနေတတ်ကြသူမျိုးတွေ ... ။

မျိုးသူကတော့ ရှင်းသည်။ .. အဲလို ဒုတိယအမျိုးအစား ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံ။ ဒါ ငယ်ငယ်လေးထဲက သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒ ..

ခုလို မမဇင်နှင့် အရင်းနှီးဆုံးချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ရပြီဆိုတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုလို့ပင် ခိုင်မာလာရသည်။

